

Μην ξεχνάτε
Βαδίζουμε στη κόλαση
Κοιτάζοντας λουλούδια
Κομπαγιάσι Ίσσα, (1763 – 1827)

Μεγαλώνοντας τη δεκαετία του '80 στα Σελήνια Σαλαμίνας μπορώ να πω πως δε δυσκολευόμουν να παίζω διαρκώς το 'παιχνίδι του πολέμου' με τους φίλους μου στις διάσπαρτες αλάνες της γειτονιάς. Βλέπεις, υπήρχαν οι άφθονοι δυναμίτες πίσω από τη πλαγιά που έδιναν το σήμα για την αρχή του παιχνιδιού. Πρωί - απόγευμα, απόηχοι σαν μπουμπουνητά έφταναν στα αυτιά όλων. Κι είναι αλήθεια, απολάμβανα τις ξαφνικές δονήσεις κάτω απ' τα πόδια μου, διασκέδαζα με τον στιγμιαίο τρόπο, το τράνταγμα του χώματος, κι εντάξει, συμβαίνουν αυτά στα μικρά παιδιά.

Μόλις είχα γυρίσει από το σχολείο στο σπίτι της οδού Πανθέας. Ήταν φθινόπωρο του '89, μεσημέρι. Όπου να 'ναι θα έφτανε σπίτι και η μητέρα μου. Αφήνω την τσάντα και πηγαίνω στη κουζίνα να πω λίγο νερό για να την περιμένω. Τότε ακούγεται ένας υπόγειος συριγμός, οικείος κατά τα άλλα όπως νόμιζα. Οι τοίχοι όμως πάλλονται κάπως υπόκωφα, το νιώθω. Απομακρύνομαι λίγο και λέω από μέσα μου μια απλά παιδική φράση: «θα περάσει». Όμως δε πέρασε ποτέ. Αφήνω το ποτήρι στο τραπέζι κάπως άγαρμπα απελευθερώνοντας κάποιες σταγόνες στον αέρα. Το θυμάμαι, ο τόπος έκλεινε, τα πλακάκια ξεκολλούσαν βίαια απ' το τοίχο και θρυμματιζόνταν στο πάτωμα. Δεν είναι και λίγο πράγμα να βλέπεις το ακριβές δευτερόλεπτο που χρειάζεται για να ανοίξει μια λεπτή σχισμή στο τοίχο. Και τι ήμουν, μικρό παιδί. Είχα διπλώσει στο πάτωμα κρατώντας με τα χέρια μου τον αυχένα. Δεν έφταιγα. Δυο ράφια με φλιτζάνια κομματιάστηκαν κι αυτά. Εδώ δεν έπαιζα με ξύλινα όπλα, εδώ ζούσα το πόλεμο ερήμην μου κι έκλαιγα ασταμάτητα. Συμβαίνει συχνά τα παιδιά να κλαίνει. Σύντομα επέστρεψε η μητέρα μου. Με ένα βουβό κλάμα προσπάθησε να με καθησυχάσει. Δε τα πολυκατάφερε είναι η αλήθεια, διότι από τότε υποψιάστηκα πως πίσω από τη πλαγιές πάντα κάτι άσχημο θα συμβαίνει.

Θα μου πείτε ποιος το ξέρει το μικρό αυτό νταμάρι κι αυτή η ιστορία σου δεν είναι κι η μοναδική στην επικράτεια. Δίκιο έχετε, η Ελλάδα είναι λεηλατημένη από παντού, νταμάρια, φράγματα, ανάπτυξη μπετόν αρμέ. Όμως δικαιούμαι και 'γω το θρήνο μου γιατί το μικρό νταμάρι αυτό, της 'Τούρλας' όπως λέγεται, είναι η πρώτη εικόνα που αντικρίζει κανείς όταν παίρνει το πλοίο από το Πειραιά με προορισμό το Αιγαίο, τις Κυκλάδες, τη Κρήτη. Για όπου κι αν ταξιδέψει, αυτή είναι η εναρκτήρια σκηνή που συναντάει ο επιβάτης του πλοίου αν στρέψει το βλέμμα του στα δεξιά λες και επρόκειτο για αξιοθέατο: ένα κάθετο ωχρό βουνό, πληγιασμένο, νεκρό κι όσο κι αν βρέχει δε φυτρώνει τίποτα.

Στις μέρες μας, με τη 'κάθοδο' της COSCO στο Πειραιά πάρθηκαν αποφάσεις για αύξηση των προβλητών υποδοχής εμπορευματοκιβωτίων στο Πειραιά και στο Πέραμα. Δειλά-δειλά το νταμάρι των Σεληγίων επαναδραστηριοποιείται και μάλιστα

νυχτερινές ώρες, στη ζούλα, για να καλύψει με τα αδρανή του υλικά τις ανάγκες της επέκτασης. Οι δυναμίτες βέβαια έχουν προοδεύσει, σχεδόν αθόρυβοι πια κάνουν εξίσου καλή δουλειά.

Μα όσο εξελιγμένο δυναμίτη κι αν χρησιμοποιούν, τα εκρηκτικά της μαζικής κι αυτοοργανωμένης αντίστασης, καλό είναι στο τέλος να επιστρέφονται στο παραλήπτη που πρέπει. Άλλωστε ποιος θα κατηγορήσει μικρά παιδιά; Ο αντιτρομοκρατικός νόμος είναι μόνο για τους ενήλικες.

Σύρακας Σταμάτης, Bacillus Magazine